

1. УВОД

Прочитао сам занимљив графит поводом којег сам се, морам признати, искрено замислио.

Симпатична и духовита порука у следећој конструкцији ријечи није ме оставила равнодушним: « Срећу да живе у БиХ има 4,5 милиона, мали број њих нема ту срећу, али имају све остало... ».

Заиста је тако.

Српска Република и БиХ преживљавају исту судбину као и посљедице рата на овим просторима. И поред тога што од 1991. године није било пописа становништва истина је да има много сиромашних, а врло мало богатих људи, који углавном и не живе у БиХ.

Реформе, транзиција, реструктурирање, приватизација, социјални програми, штрајкови итд., све су то теме о којима се често прича и пише. Гдје у таквом амбијенту виде излаз и перспективу они који су остали без посла због болних реформи. Нека наша највећа предузећа су нестала (Инцел, Јелшинград, Чајавец итд.), а некада су била симбол развоја Бањалуке и Републике Српске.

Преко 40% становништва је незапослено.

У свим интервјуима више од 70% «младих» жели након школовања да напусти Домовину и оде на Запад.

Заиста, шта млади могу да очекују у скорије вријеме?

Могу ли реално да остваре своје скромне потребе, посао, стан, бољи живот и наравно своје снове?

Из тих разлога радећи на избору теме (за свој дипломски рад) желио сам да боље упознам и сагледам реалне економске предпоставке и могуће правце развоја Републике Српске и БиХ, са жељом да вјерујући у неке боље дане они који одлучују и воде ову Земљу немају право да понављају исте грешке.